Ч. 61 Субота 16 (28) марця 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провинції:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Гадки о гадках руского опозицийніста.

3. Львівскі народовці.

Що то за люди, ті львівскі народовці? — Ану, чи вгадаєте? — Як думаєте: може то потомки тих Русинів, що осїли в городї Льва ще в тих часах, коли той князь побудував нову столицю галицкої Руси, і коли в тій сторонї, де нинї сьв. Юр, поставив „столп“, будівлю, не виясненну до нинї нї історикам, нї археольоґами? Видко, що Львів для Русина почав ся вже від свого заложеня „столпотворением“, і тому ще й нинї водить ся між львівскими народовцями; але певно хибним був би той погляд, що нинїшні львівскі народовцї то потомки тих Русинів, що колись мали тут свої розлогі дворища. — А може то потомки des neuerfundenen Volkes vom Jahre achtundvierzig — нововинайденого народу з сорок осьмого року? — Сей послїдний здогад вже імовірнїйший, бо має трохи рациї за собою, але і він не зовсїм вірний і длятого позволимо собі дати відповідь на повисше питанє, хоч за всесторонність дефініциї не ручимо.

Львівскі народовцї — то по найбільшій части перелетні птахи з ранґами — розуміє ся найнизшими; о скілько знаємо, не переходять по за осьму — і без ранґ. О сих послїдних міг би Нїмець сказати, що они не лиш frei wie ein Vogel — вільні як птахи, але й vogelfrei, значить ся, такі, що їм можна коли небудь і де небудь голову скрутити, як воробцеви. Тамті, ранґові, — звичайний собі дріб з попідтинаними крилами; самі не можуть лїтати, але за то мають ту догідність, що їх переносять. До недавна були они полишені auf den Aussterbe-Etat, — нехай вигибають! Але коли тепер п. міністер фінансів предложив проєкт закона о підвисшеню платні, то єсть надія, що і они будуть якось дихати. Що-до свого походженя, то львівскі народовцї безперечно потомками новинайденого народу з сорок осьмого року і для того зовсїм і нїчим не ріжнять ся від своїх земляків на провинції. Ся обставина тим іменно важна, що поучає, щоби крук крукови ока не виколював, тим більше, що оба і так вже не довиджають.

Кілько тих львівских народовцїв у Львові — статистика о тім мовчить, а то мабуть з двох причин: раз длятого, що то перелетні птахи, котрі дуже неодинаково прилїтають і вiдлїтають, а до того ще так часто і так значно пірять ся, що треба хиба доброго знатока, щоби пізнав ся на їх барві піря, а відтак і длятого, що ще доси не удало ся статистиці установити сталих рубрик для їх катеґорий. Ми наведемо з тих катеґорий лиш найважнїйші. Львівскі народовцї дїлять ся: на сьвідомих і не сьвідомих, патріотів (близші дані гляди: Календар „Просьвіти“ і „Дїло“, рубрика „Посмертні вісти“) і зрадників; дальше на романчукістів (примиримих і не примиримих), барвінчуків (властивих і баденюків); на опозиционїстів (взглядних і безвзглядних); не реалїстів і ідеалїстів, клерикалів, радикалів, „Ми“, демократів, независимих і рептильників — сї послїдні то найгірша сорта, їх можна би порівнати з прокаженим в стародавнім царстві юдейскім.

Не хочемо томити читателя наводженем дальших катеґорій, тим більше, що й сей спис прийде ся незадовго змінити, бо єсть повна надія, що при недалеких виборах до Ради державної з новою катеґориєю виборців настануть і нові катеґориї львівских народовцїв. Тогди буде можна зладити повний, поправний і доповнений спис тих катеґорий.

Майже всї львівскі народовцї жиють в комірнім; тих, що мають свої питомі гнїзда, далеко менше як пальців на одній руцї. Кілько з львівских народовцїв каляє свої гнїзда — о тім статистика також мовчить.

Отже против тих бідних львівских народовцїв бурить ся цїла провінция і майже одноодушно підносить той голос, о котрім пише автор статиї „Наша бездїльність народна“: „Скрізь, до кого написати, з ким зійти ся з провінциї, скрізь одно нарікане на львівских народовцїв: „Не роблять нїчого. Не що не роблять нїчого, але формально заходять ся около сего, щоби других від всякої роботи відвести“.

Вибачте, пане автор і ви панове з провінциї, котрі так нарікаєте на львівских народовцїв, коли вам скажемо, що ви несправедливі і тим вашим нарікaнем покриваєте свої власні гріхи. Не думаємо зовсїм брати в оборону львівских народовцїв та й им скажемо, що потреба; але що правда, то не гріх. Насамперед видите, хто ті львівскі народовцї, а по тім можете й зміркувати, кілько они можуть вдїяти. Они розбиті на атоми. А хто до того причинив ся може найбільше, як не провінция? Звідки неслись оклики, неґуючі всякий вплив і значінє львівских народовцїв, як не з провинциї? Хто пер до децентралїзациї проводу в народній роботї, як не народовцї в провінциї, котрі під-

Перед гоноровим судом.

(Оповіданє з мадярского — Коломана Міксата).

(Дальше).

На тім була би може й скінчила ся цїла комедия, коли-б не ґраф, що тепер став якийсь неспокійний. Дармо писав єму жупан, що вся небезпечність минула і що Петро Тот своєю байдужностию зашкодив собі, ґраф не хотів тому повірити. А як би так Петро Тот лише причаїв ся — гадав ґраф — або як би він аґітував за собою потайки і виступив аж в послїдній хвили. „Хочу рішучо — писав ґраф — аби всї виборцї з'їхали ся на мій кошт“.

Правда, він не міг знати того, що ми знали, іменно, що Петро Тот сидить в Молдаві і купує воли. Ми-ж знов з своєї сторони не могли знати того, що знала пані Тотова, а то: що єї пан муж нїколи в житю й не бачив Молдави та що він сидить дома під ключем, замкнений жінкою перед людьми і великим встидом, якого бі собі певне при виборі нажив.

Але що ґраф конче напер ся, то й жупан мусїв вкінци, аби себе цїлковито не зрадити, удавати, що єго підпирає. В той спосіб справдили ся слова Михайла Терепете з Малого Лїберча, що трава не росте без дощу.

Менї приказано доставити всїх виборцїв в гірских сїл на день вибору до міста. Всїх їх було 230, більше не записало ся до голосованя. На доли вислано глухого писаря Кіцку, там було лише 90 виборцїв і їх всїх міг він вигідно привезти до міста в двайцятьох повозах.

То була цїкава подорож. В словацких селах принято мене з одушевленем. Правда, я віз з собою на двох великих возах оковиту, тютюн і закуски.

Тугі словацкі селяни дожидали мене звичайно в серединї села. В Малім Лїберчи вийшов Михайло Терепете з своїми аж на границю на стрічу. Він був в своїм народнім одязї а при боцї телїпала ся заржавіла шабля; в руцї держав стару хоругов і вимахував нею на всї боки.

— Я так і знав — крикнув розжалоблений — що на сьвітї є ще патриоти.

Відтак жертвував менї свої услуги на житє і смерть.

— Я приймаю і дякую вам, пане Михайле. Не помогли-б ви менї найняти кілька возів?

— Яких возів?

— Для виборцїв; завтра вечер мають бути в містї.

Михайло Терепете видивив ся на мене і зробив дуже невдоволену міну.

— Що, завтра мають бути виборцї в містї? То не може бути. До того треба часу, аж їх душі наситять ся, бо виборець аж тодї добрий, коли утучений, а до того треба чотири тиждні часу, як у гуски.

— Добре, але-ж позавтра вибори.

— Га! — зітхнув Терепете. — Хто-ж той пан?

— Що ви о то питаєте? Сего року не буде борби, нема лиш один кандидат.

— Гм, гм! Нехай буде. Але-ж бо то мусить бути й патриот!

— От так собі. А що до виборцїв, то кождий дістане горівки й тютюну, їду і напитків кілько схоче доки буде в містї та ще по пятцї дието.

То видалось єму за мало. „Худо“, сказав з легковаженем. Але мимо того всього, хоч охав і стогнав, то таки припяв свого коня до мого воза і сїв на віз з горівкою.

Повіт тягнув ся аж далеко в гори а ми мусїли їхати аж до найвисше положеного сїлця, щоби забрати виборцїв на наші вози. З Жаркоша взяли ми чотирох. — Для них — бурмотів Терепете — не потрібували ми аж сюди їхати, один слабовитий і ще умре нам на дорозї. — В Чоканї було трийцятьох шістьох виборцїв. В Чіпканах знов лиш двох, то були братя і мали оба лише одну спільну пару чобіт. Виборцї, котрих їхало по шїснайцять на однім великім возї, ставили такі домаганя, що я ледве видержав. Вівчарский пастух з клиньскої пушти виміг на менї, щоби ті з виборцїв, що поначїпляли до капелюхів стрічок, сидїли на найперших і найвигіднїйших місцях.

Серед тисячних перепон наближала ся дорога до кінця, але чим більше наближались ми до повітового міста, тим різнороднїйший ставав наш похід. Кількох богатїйших селян запрягло до воза чотири напів дикі лошаки, за ними їшла фіра запряжена волами. Деякі обвішали

хопили сей оклик радикалів? Хто пер до примиреня з москвофільством, як не провінция і до чого довела? До того, що н. пр. такий колись твердий народовець львівский як о. Стефанович збув ся з легким серцем своїх давних народовских засад і подав руку Маркову, тому самому, що колись ганьбив его послїдними словами за его твердість народовску і тепер засїдає разом з ним в комітетї еміґрацийнім і хто знає, може ще уважає собі за честь радити спільно з ним, куди лїпше висилати галицкого селянина, чи до Бразилиї, чи над Амур. То лиш один чоловік, то правда, але він був колись репрезентантом народовских засад. Впрочім таких знайде ся і більше, а коли они збули ся нинї своїх народовских засад, то не мала в тім вина і провінциї.

А хтож підкопав вплив і значінє „Народної Ради", як не провінция? На провінциї виростали всїлякі ради політичні, як гриби по дощи і вам здавало ся і здає ся, що ви орґанїзуєте ся, а ви тимчасом завели розлад. Вам вдавало ся і здає ся, що ви тими радами осьвідомите нарід, а нарід який був, такий буде — несьвідомий себе і своїх прав. О скілько висше ми би стояли, як би так замість кождої ради політичної на провінциї було товариство або яка спілка господарска. Нарід з політикованя вашого не був і не буде ситий. Незадовго настане державна орґанїзация рільнича, а ми до того приготовлені? А наконець ще одно питанє: Богато з вас було колись також у Львові і зачисляли ся до львівских народовців — а богато ви робили? Будьте ласкаві, скажіть!

Се лиш мала вязанка тих гріхів, котрі провінция закриває тим, що нарікає на львівских народовців. А прецї тоті львівскі народовцї, хоч і як слабі, піддержують такі товариства як: Просьвіта, Народна Рада, Тов. ім. Шевченка, Народ. Торговля, Днїстер, Руска Бесїда, Товариство Педаґоґічне, Інститут сьв. Николая, Зоря, Боян і Сокіл — як на сили львівских народовців аж за богато! Все-ж таки они щось роблять. В тім они нїчим не гірші, анї не лїпші від народовців на провінциї. Як у сих так і у них нема сталих засад, ясної цїли, і добре обдуманого пляну в їх роботї. Все що робить ся, робить ся майже зовсїм на слїпо, прихапцем, случайно, як хвиля з собою принесе, як би длятого, що на се або на то настала мода. Є у нас товариства, котрих зовсїм не викликала дїйстна потреба, лиш що так скажемо мода: ми собі завязали товариство так само як та дама, що купила собі модний капелюх лиш длятого, що побачила его у сусїдки, з тою маленькою ріжницею, що одна мала за що купити, а друга заставила ся, але поставила ся.

То правда, що львівскі народовцї майстри у відтручуваню від себе людий готових і здібних до роботи; не одного вже відтрутили і тим способом обмежили свої сили як на найменший кружок. На тім мусить очевидно терпіти і сама робота. Для приміру якими силами веде ся робота народна у львівских народовців наведемо тут два слїдуючі вельми характеристичні типи:

Василь Нагірний: з фаху технік, архітект, єсть 1) законтрактованим директором „Народної Торговлї", 2) головою, ремісничого товариства „Зоря", 3) головою „Сокола", 4) членом видїлу „Народної Ради", 5) членом надзираючої ради „Днїстра", хвилево причиняє ся до слави божої і будує церкви, засїдає у всїляких комітетах, н. пр. тепер в комітетї еміґрацийнім, а недавно тому в комітеті виборчім міста Львова.

Кость Паньківский: був первістно теольоґом, але задля кацапских інтриґ мусїв покинути теольоґію і учив ся господарства лїсового в академії у Відни. Нинї сповняє він такі функциї в народній роботї межи львівскими народовцями: 1) Член видїлу „Просьвіти", функционує там що втірка від 7 до пів до 10 год.; єсть бібліотекарем „Просьвіти" і має музей під собою; редаґує і кореґує „Читальню"; — 2) член видїлу Тов. ім. Шевченка, адмінїстратор друкарнї того-ж товариства і функционує там від 8 до 11 год. рано; належить до природничої секциї того-ж товариства і бере участь в засїданях, кореґує і адмінїструє „Зорю", веде переписку і має під собою заряд маґазину книжкового; — 3) член видїлу Товариства Педаґоґічного; коли не помиляемо ся, був до марта с. р. адмінїстратовом „Учителя" і „Дзвінка" та касиєром товариства; — 4) член комітету інститута сьв. Николая; — 5) директор інститута сьв. Николая і має надзір пад 64 хлопцями та цїле діловодство домашнє; — 6) адмінїстратор спілки „Дїла", а крім того видає ще дрібну бібльотеку.

А бійте-ж ся Бога! Чого-ж ще хочете від сих людий? Що они мають ще з себе зробити? Певно мусить се кождого здивувати, длячого тілько всїляких робіт спочиває в руках одного двох людий. Можна сказати: нема людий. Але то лиш по части правда, бо були би люди, як би їх не відтручувано, як би у львівских народовцїв були якісь засади в роботї і поступованю, як би мало ся на оцї подїл працї і як би кождому з них не здавало ся понад него. Цїкавий сей обяв в нашім житю народнім, розберемо ще колись обширнїйше; на тепер скажемо лиш тілько, що в деяких львівских товариствах народовских єсть таке саме змаганє, як було колись у львівских москвофілів: виелімінувати весь живійший елемент, та завести мов би якусь дїдичність партийну а з нею і закостенїлість.

Перегляд політичний.

В Палатї послів провірено вчера цїлий ряд виборів послів і затверджено межи иншими вибір послів Дідушицкого, Тишковского і Городиского. При верифікациї вибору посла Демеля з Опави прийшло до острої перепалки межи антисемітами а лїбералами але остаточно затверджено сей вибір 142 голосами против 70.

Цїсар Вільгельм приїде дня 14 цьвітня до Відня а дня 15 цьвітня відбуде ся в его честь велика ревія.

З Риму доносять, що переговори в справі заключеня мира межи Італіянцями а королем Менеликом розбили ся.

Візиту сербского короля в Атинах заповіджено вже урядово. Король виїде туди зараз по сьвятах великодних. Вість о заручинах короля сербского з донькою грецкого короля потверджує ся.

Новинки.

Львів дня 27 марця 1896.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало технїчного диетария Генр. Розпера механїком при ц. к. Дирекциї почт і телеґрафів у Віднї.

свої конї хустками і стрічками а воли були позаквітчувані цьвітами і галузками.

Так їхали ми селами, де нарід з криком витав нас і біг за нами. Люди на возах сьміяли ся і співали „Многая літа!" кричали, але самі не знали кому, бо я не сказав їм імени кандидата. Терепете правду казав, людий треба було насамперед виховати, бодай до того степени, аби знали, до кого належать.

Один віз з напитками задержував ся що чверть години, виборцї злїзали з возів і кождий набирав в свою фляшку чи збанок горівки. Перед містом була вже одна бочка горівки цїлком порожна.

Тимчасом другий віз, коли ми приїхали до Травника коло місця купелевого Ріки, перевернув ся до потока, бочки і тютюн висипали ся у воду, обручі потріскали і оковита вилила ся до води. То був маленький потічок, води було в нїм ледве на пів пяди, она лїниво точила ся по болотнистім кориті, а зверху покривала еї зелена поволока. Певне, що тому потокови нїколи й не приснило ся, що колись замінить ся в горівку.

Скоро лиш травницкі Словаки побачили тоту пригоду, кинули ся як скажені стрімголов до потока і стали своїми широкими капелюхами зачерати воду та еї коштувати.

— Знамените! — крикнув один з них, положив ся на живіт і зачав пити.

— Треба би еї замішати — докинув другий.

— Нї, нї, не треба — крикнуло кількох нараз — скаламутить ся, буде болото.

І гарні Словачки повибігали з хат. В руках у кождої були синї збанки. І они черпали воду та пили еї, повідвертавшись на бік.

Якась стара бабуся бігала вздовж потока та заломивши руки голосила:

— Ой, людоньки, а де-ж ви розум дїли. Ходїть скоро сюди, тримайте горівку в селї, треба загатати потік.

Тота розумна рада припала Словакам до вподоби і яких пятнайцять до двайцять з них побігло долї потоком, аби зробити гать.

Але Терепете, що засумований дивив ся на то що стало ся, був иншої гадки.

— Дам я вам тут потік гатити! — крикнув і обернув ся до мене — Тепер мусимо тут лишити ся. Без бочки ми нїчого не значимо. З чим дальше їхати? А до того ще нинї певне буде дощ.

І з огірченем похитував рудою головою.

— Таке нещасте не стрітило мене ще нїколи, від коли служу вітчинї.

Між тим добачили его бистрі очи, що один виборець, котрий вже взяв собі до голови долю оковити, почав навертати віз.

— Стій, не руш ся! — крикнув він.

— А тобі що до того, ти псе червоний — відповів той зі злостию.

— Нинї червоний найбільше значить — крикнув Терепете обиджений — а я тобі кажу, що як лише рушиш ся з місця, то бю.

Але до того не прийшло, бо в сїй хвили побачив він дві молоді гарні Словачки, що усьміхаючись, приглядали ся нашому пестрому походови. На ногах мали червоні сафіянові чобітки, а голови були вкриті аж по очи білими червоно цяткованими хустками.

— А ходїть по сюди близше, дївчатка. Скажіть, чи нема тут в Ріках якої порядної коршми, де можна би купити за добрі гроші богато, богато горівки. Але менї здаєть ся, що нї, бо тутешні шинкарі правдиві жебраки; они носять фляшками оковиту з міста.

Дївчата поглянули по собі і утїкли.

— О, мої полохливі голубки, менї здає ся, що ви щось з воза украли.

Він побіг за ними широкими кроками, зловив їх серед величезного сьміху і сильно їх обі держав. Одна зачала плакати, але друга вхопила рукою за червоне волосе Терепетя та боронила ся нігтями; притім причулось менї, немов би она кликала мене по імени.

Здивований підбіг я близше.

— Що ви робите дівчата, пустіть дівчата. Терепете кляв.

— Пусти-ж моє волосе, ти ящірко.

Але ящірка не випускала волося з рук, а коли обернула ся до мене, а хустка зсунулась їй з голови на плечі та показалось еї червоне, розгнїване лице — я трохи не зімлїв зі страху і радости.

То була Анна Надь, дочка старшого жупана і еї сестра Мария.

— Панно Анно, то дїйстно ви? — крикнув я придавленим голосом.

— Таж бачите, що я. Увільнїть мене від того чорта, чи буде ся?

Єї великі чорні очи лищали з гніву. Я кинув ся з лютостию на Терепетя.

— Пусти сейчас панни, ти опришку, бо велю тебе замкнути до арешту. Не знаєш, що то дочки пана жупана?

Мій рудий політик поточив ся наполоханий взад.

— Не може бути. Нехай менї рука усхне, як я знав о тім. Цїлую руцї ласкавим панянкам.

— Іди до возів.

Він пішов, спершу спокійно, відтак щось бурмотів, а вкінци став голосно відказувати. Єго діткнула ганьба, а ще більше той голосний сьміх, яким его повитали его товариші на возах.

— Дві ляльки. І хто би був погадав, що то дочки жупана! Але нехай там, а я все собі

— **У Відни** завязало ся трете руске товариство. Єсть се „Родина" товариство руских робітників. До комітету, котрий уложив і внїс статут нового товариства до віденьского Намістництва вибрано пп. Бігуна, Богайчука, Будзанюка, Калужняцкого, Кинасевича і Мельника.

— **Перший з'їзд урядників зелїзничих** зачав онногди свої наради у Відни. На з'їзд прибуло 100 відпоручників поодиноких зелїзниць: державних, північної, полудневої і північно-західної. Предметом першого дня нарад єсть: скорочене часу працї, день відпочинку, торжество маєве, знесене товарових поїздів в недїлю, заведенє річної платнї і службова праґматика. Предсїдателем нарад вибраний Данц, відпоручник північної зелїзницї.

— **На приготовляючий курс** до руской ґімназиї в Чернівцях зголосило ся 24 с. м. 83 учеників охочих записати ся до руской ґімназиї в Чернівцях. Дня 24 с. м. почав ся курс. Черновецка „Буковина" пише про сю справу: Чуємо, що то ще не всї зголосили ся і що число їх перейде і сто. Нехай би з них і половина перепала при іспитї або рішила ся не ходити до ґімназиї, то перша кляса все таки буде велика, бо і на провінциї приготовляють ся також хлопцї до нашої ґімназиї. З Галичини дістанемо певно також значний контінґент учеників з околиць близше Чернівцїв. Тепер тілько аби добру бурсу заложити в Народнім Домі. Ми маємо велику надїю на жертволюбність буковиньских Русинів, чотрі все памятають, що най громада зложить ся лише по ниточцї, а для бідного буде сорочка.

— **Руска каса.** Минувшої недїлї радили черновецкі і стороньскі Русини над заложенем товариства, що має називати ся Руска Каса. Рішили деякі зміни в проєктї статута і є надїя, що небавом товариство буде готове. Дай Боже як найскорше; селяни дуже бажають собі такого товариства, бо вже їм лихварі надоїли, а заратувати ся в потребі нема де.

— **О наших еміґрантах до Бразилиї** пишуть з міста Ґорициї до одної віденьской ґазети так: „Італїяньске правительство не перепускає через границю таких еміґрантів з Австриї, котрі не мають карти корабельної. На Ґорицию їде що раз більше еміґрантів, особливо з Галичини, але з граничної стациї в Кормон відправляють їх назад, хоч мають пашпорти і дещо гроша. Таких завернених еміґрантів австрийскі власти відбирають з границї і транспортують до міста Ґорициї. Мають тут побудувати для них бараки, а поки що уміщують їх в старім будинку шкільним коло зелїзничого двірця і виплачують біднїйшим з каси державної денно на прожиток".

— **В справі еміґрациї.** З Бучацкого доносять, що по цїлім повітї ширять ся там відозви корабельних підприємців з Бразилиї, котрі обіцюють еміґрантам безкористовну і совістну опіку в часї подорожи, безплатну пораду і т. ин. Ті папи остерігають, що пруські власти не дозваляють еміґрантам переходити границї, коли они не викажуть ся корабельним білєтом і длятого жадають підприємцї завдатку в висотї 10 зр. від кождої дорослої особи на корабельний білєт. Очевидно, що й тіостороги та обіцянки корабельних підприємців мусять бути лише туманям легковірних наших людий, котрі опісля тяжко за се покутують; тож не треба таким відозвам вірити і памятати на то, що тим всїм, котрі намавляють до еміґрациї іде лише о то, щоби людий обдирати і на тім збогачувати ся.

— **Д-р Северин Данилович**, дотеперішний адвокат в Коломиї перенїс свою адвокатску канцелярию до Кутів і урядує там вже від 15 с. м.

— **Огнї.** Вчера в полудне вибух огонь у Львові при ул. Крашевского ч. 1. Вчасно повідомлена сторожа пожарна угасила огонь за пів години. Шкода розмірно не велика.

— **Добрий довжник.** Євка Качмар позичила була служачому у дра Фоґля у Львові Петрови Дмоховскому 200 зр., а що він довгий час не віддавав їй гроший, з'явила ся передвчера у него дома і стала упоминатись. Однако Петро Дмоховский, котрого Євка застала пяного, так обурив ся на свою вірительку, що вхопив сокиру і кинув ся на Євку, хотячи єї зарубати. Євка втїкла, а Дмоховский пустив ся за нею з сокирою на здогін. Однако его пяність не дозволила єму далеко бігти, він упав і тяжко покалїчив собі голову до сокири. Стация ратункова подала єму першу поміч, відтак замкнула полїция Дмоховского до арешту.

— **Несовістний сторож.** Купець Блюменталь при ул. Жовківській під ч. 8 складав кождого дня уторговані гроші в замкненій на ключ комоді в своїм мешканю. Від якогось часу замітив, що єму пропадають гроші, але що то були менші квоти, то купець гадав, що бере їх жінка на свої видатки і не зважав на то. Однако вчера пропало єму 45 зр. нараз. Коли показало ся, що жінка гроший не брала нїколи, повідомив Блюменталь полїцию, а та вислїдила, що виновником крадежий був сторож каменичний Ілько Сенюк, що чистив підлогу в мешканю купця. Він отвирав комоду підробленим ключем і забирав гроші. В его мешканю найдено богато закуплених річий на сьвята, котрі — як Сенюк казав — куплені були за гроші виграні на льотериї. Тимчасом показало ся, що Сенюк не виграв нїяких гроший і тому его арештовано. Готівки найдено всего 7 зр.

— **Обманець на великий камінь.** Львівский суд карний буде мати до роботи з одним цїкавим обманцем. Се арештований львівскою полїцисю син властителя більшої посїлости з під Варшави Феликс Лабенцкий. До Львова приїхав він в груднї без средств до житя і помимо того жив три місяцї дуже гойно, мешкав по першорядних готелях і їв по найдорожших гостинницях і склепах — всьо на „пиши пропало". Границю переїхав під прибраним назвищем Йосифа Соколовского за перепусткою, котру сам підробив. Купцї довгий час вірили его оповіданям о великім богатстві, яке мав мати в Росиї і давали єму товари, а навіть зичили гроші. Коли-ж опісля показало ся, що Лабенцкий єсть звичайним обманцем, обжаловано его в полїциї і арештовано.

— **Осїнні маневри** відбудуть ся в Галичинї межи 10-им (перемиским) і 11-им (львівским) корпусом. Резервісти будуть покликані на 20 днїв. Крім згаданих корпусів возьмуть участь в маневрах 2 і 3 полк кріпостної артилериї, 12 баталїонів піонїрів з Кракова і одна часть віденьского 2 полку кріпостної артилериї.

— **Для любителїв люльок.** Ц. к. Суд повітовий в Лїську оголошує, що від дня 14 до 17 цьвітня буде продавати на публичній лїцитациї 267.866 штук люльок різного рода. Ті люльки належать до конкурсової маси Ізраїля Ляндера. Любителї люльок мають отже жерело дешевого купна.

— **Смерть в наслїдок упливу крови з носа.** З Сабатки на Угорщинї доносять, що поручник стоячого там залогою 86 полку піхоти Ґустав Гартман помер по короткій недузї в наслїдок упливу крови з носа. Ся незвичайна смерть викликала в містї враженє.

— **Неосторожність.** З Шипенич на Буковинї доносять, що у тамошного господаря Андрія Скакуна, в часї неприсутности родичів, упав їх дволїтний син до кітла з кипячою водою і так сильно попарив ся, що до двох днїв в страшних муках помер.

— **Самоубийство.** У Відни найдено передвчера в парку Рудольфа трупа звістного інжинера Альбрехта, котрий отруїв ся. Причиною самоубийства була нужда.

— **Угорскі Словаки** з оравского комітату виандровують тепер великими масами до північної Америки. В сїм роцї мало їх виїхати 2.500 душ. Еміґрацию викликали неурожаї і велика зараза на худобу. Словаки не їдуть до Бразилиї, бо яко більше просьвічений нарід від нашого знають, що би їх там ждало; они вибирають ся на зарібки до сполучених Держав.

— **Землетрясенє** дало ся чути вчера рано о 5-ій годинї в Італиї, а то в полуднево західній єї сторонї і на Сицилиї.

Михайло Терепете. Зі мною не повинні так поводити ся, бо як добре подумати, хто робить жупанів тим, чим они суть! Я, Михайло Терепете.

На щастє не могли его дївчата чути. Мария почала тепер сьміяти ся з тої пригоди, а Анна розплакала ся.

— І де ви тут взяли ся в тім одязї?

— Ми вийшли до лїса за цьвітами і тому так прибрали ся. Аннї подобав ся народний одяг. Правда, ти так казала?

Анна мовчки кивнула головою.

— Але чого ви так далеко зайшли?

— Анна хотїла; ходїм — каже — подивити ся на виборцїв.

— А з відки-ж ви знали, що ми їдемо?

— Анна знала.

Анна обтерла скоро сльози хусткою.

— То неправда, я не знала — відповіла уперто, та вхопивши кінчик запаски стала єї зубами гризти.

— То тепер відведу вас до дому. Вози можуть за нами їхати; ми хочемо тут попасати і купити горівки.

І ми так зробили. Вози їхали поволи за нами. Але я пішов з дївчатами через сїножати і поля. Легкий вітрець повівав і довкруги нас шелестїло кукурузяне листє. Сонце осїнним сьвітлом осьвічувало поля. Всьо немов усьміхало ся, навіть хмари, що в горі переганяли ся і то дїлили ся на тисячі кусників то знов збирали ся в одну чорну плахту.

Ми йшли мовчки побіч себе і коли я дещо заговорив, то або предмет не був добре дібраний або відповіди були уривані і неясні. Над нашими словами тяжіло щось, немов ледова мрака.

— Менї було дуже дивно, коли ви мене кликали по імени, я гадав, що ви мене цїлком не знаєте.

— Менї здає ся, що я вже раз бачила вас, у....

— Правда у пана жупана, але я бачив вас перед тим не раз.

— Так? — спитала і замовкла. Мария підсьпівувала собі якусь пісню і не звертала на нас уваги.

— Знаєте, що вам в тім одязї дуже до лиця.

— І що? — спитала спустивши очи.

— І.... що.... я сказав би, що ви дуже хороші.

— Ви сказали би? Ах! — Она глумливо засьміялась. — То лїпше не кажіть.

— Ой, Боже! — крикнула в тій хвили Мария — а ми тут як перейдемо.

Постаствований в Травнику горівкою наш знакомий потічок плив собі сїножатями так, що в тім місци перетяв нам дорогу. Нї моста нї лавки на потоцї не було.

Анна дивила ся на мене змішана, хоч без гнїву.

— Що будемо робити?

— Ах мої червоні чобітки — зітхала Мария.

— Ви перестудили би й ноги, нема иншого виходу, як лиш то, щоби я вас попереносив на другий бік.

— Що ви кажете? — скрикнула наполохана Анна і зарумянилась аж по уха.

Але, як видко було, она не дуже того бояла ся, бо зараз сьміючись спитала: „То вже аж сюди зайшла ваша оковита?"

— Не можна инакше, мої панї. Не будьте уперті, бо заки дійдемо до моста, може нас захопити вечір.

(Конець буде.)

ТЕЛЕҐРАМИ.

Християнїя 27 марця. Парлямент відкинув підвисшенє апанажі для короля і наслїдника престола і ухвалив дотеперішну.

Штокгольм 27 марця. Палата послів ухвалила 11,780.000 корон на збільшенє фльоти, друга палата зменшила сю суму о 5 мілїонів.

Каіро 27 марця. Каса для фонду єгипетского ухвалила потрібний кредит на похід до Донґолї. За сим голосували репрезентанти Нїмеччини, Італиї, Анґлиї і Австро-Угорщини, против — репрезентанти Росиї і Франциї.

Розбишаки на рiцї Місісіпі. Повість з житя американьских полїшуків в перекладї К. Вербенка, вийшла осібною книжкою (609 стор. друку) і продає ся по цїнї 80 кр. в книгарни Ставропигійскій, тов. ім. Шевченка і у накладця К. Паньковского.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

ЧАЙ найсьвіжша збірка
лише в I. аромат. складї.
Цїни без конкуренциї. Висилає ся за готівку або за побранєм в пів клґр. пачках. 28

Цїна за кільоґр.
Чай чорний по зр. 1·44, 1·80, 2·40.
Цьвітистий по зр. 2·50 3·60
Окрушки по зр. 1·20, 180.
Від 4 клґр. франко менше 40 кр. за порто. (За сто платить ся від клґр. 1·20 зр.) **Взірцї** за надісланєм 20 кр. в Марках.

Людв. Ц. Шмідт, Гамбурґ II.

17

Для
МУЖЧИН

При ослабленю мужескім, мій ц. к. упр. **ґальвано-електричний апарат,** для власного ужитку з добрим успіхом.
Систем проф. Вольти.
Лїкарскі порученя. Проспект в коперті з маркою 10 кр.
I. Авґенфельд,
електротехнїк
Відень, IX., Türkenstrasse 4.

Антікоголь єдино скуточно ділаюче средство навіть при **безустаннім налозї,** може бути без труду доданий, бо є без смаку і під ґваранциєю нешкідливий — **в наслїдках певний.** Подяки вилїчених стоять до диспозициї. Пачочка з приписом ужитя 3 зр., подвійна пачочка 5 зр. Надсилаючі суму з гори одержують товар franco. Правдиві лише: у **С. Кляйна,** аптикаря в Lugos Nr. 88 Угорщина. 42

Бюро оголошень і дневників
приймає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.
приймає
абонамент на всї дневники
по цїнах оригінальных.

АРТИКУЛИ ЯПАНЬСКІ

ЗЕРКАЛА, ТОАЛЄТИ ДАМСКІ

знаменитої і добірної якости поручає одинокий магазин люксусовних артикулів і найбільший склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **Людвик Файґль** Пасаж Гавсмана 8.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і дїл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. I. Вебера.